

Vinkovačka bajka

Probudili smo se rano ujutro i krenuli na put u Vinkovce. Danas se kao i svake godine održavaju Vinkovačke jeseni pa su nas naši prijatelji pozvali da provedemo dan s njima u Vinkovcima. Vozili smo se tri duga sata koja sam ja naravno provela spavajući. Trebali smo proći kroz Kutinu, Slavonski brod i Đakovo kako bi napokon stigli do Vinkovca.

Nakon nekog vremena vožnje probudila me mamina nježna ruka, stigli smo u Vinkovce. Nalazili smo se u nekom velikom, meni nepoznatom, dvorištu. Trebalo mi je vremena da shvatim kako je to dvorište naših prijatelja.

Kada sam se napokon osvjestila čula sam buku koja je dolazila iza zavoja ceste. Morala sam pričekati nekoliko minuta da se svi izgrle i izljube kako bih otkrila o kakvoj se buci radi. Glasnu priču odraslih probijala je sve jača galama, koja je pojačavala moju nestrpljivost i iščekivanje da saznam izvor te zamamne galame.

Napokon došao je i taj trenutak kada smo krenuli. Od silne znatiželje htjela sam potrčati za čudnim zvukom, ali me držao veliki uteg ponosa. Činilo mi se kao da hodamo u labirintu jer smo samo skretali u druge ulice i nikako nismo došli do galame, ali počeli smo se približavati zadnjem zavoju iza kojeg se skrivala tajnovita galama.

Kada smo napokon skrenuli posljednji put, imala sam što vidjeti. Iza zavoja se skrivala ogromna ulica puna svakojakih ljudi koji su gledali povorku. Povorku su vodili predivni konji s crvenim, plavim i bijeli vrpčama na grivi, a koji su vukli starinske kočije. Iz svake su kočije mahali razdragani ljudi. Neke su kočije vozile žene, neke muškarce, a u nekima su bile i žene i muškarci. Promatrala sam kočiju u kojoj su se nalazile samo žene. Sve su nosile duge bijele haljine s pregačama crvenih, plavih, narančastih i drugih živopisnih boja. Sve su imale punđe, a na njima nekakve marame koje su bile usklađene boje s pregačom. Pogled mi je odletio na drugu kočiju u kojoj su se nalazili muškarci. Oni su nosili bijele hlače i košulje, a preko košulja crne prsluke. Na glavi je svatko od njih nosio crni šeširić. Neki su oko šešira zavezali šarene vrpce, a netko su stavili grančice šipka.

Željela sam promotriti i druge kočije, ali smo morali nastaviti zbog gužve. Hodali smo uz povorku, no nisam ju mogla promatrati koliko sam željela.

Na kraju ulice, ispred mosta, nalazila se ogromna livada, kojom je dominirala pozornica na kojoj je voditelj komentirao i opisivao svakog kandidata povorke.

Sjeli smo na balkon nekog kafića i promatrali povorku. Kada smo naručili piće oni su naravno krenuli s razgovorom, a ja sam zamišljeno promatrala paradu. Kad su ulicom dostojanstveno odjezdile kočije, sljedili su mnogo mlađi članovi koji su bili odjeveni u bogatu odjeću i jahali prekrasne konje. Izgledali su kao prinčevi iz nekih davnih vremena. Neki su jahači kaskali u parovima pa bi izvodili akrobacije sa svojim konjima – to je bilo zadivljujuće.

Toliko sam bila zadivljena predivnim programom pa nisam uočila da se i mrak polako došuljava. Kada me majka trgnula iz mojih dubokih misli shvatila sam da je već kasno. Broj ljudi još uvijek nije jenjavao, čak mi se činilo da ih je još više mililo vinkovačkim ulicama.

Za sjećanje na ovaj prekrasan dan kupili smo malene ručno ispletene šeširiće koje su imali muškarci u povorci. Oni predstavljaju vinkovačku tradicionalnu odjeću.

Oprostili smo se s našim prijateljima i krenuli kući. Cijelim sam putem razmišljala o predivnoj vinkovačkoj nošnji. Ovo je za mene bilo nezaboravno iskustvo.

